

arbejdet, det er ikke nogen speciel Husmandsbevilling. Bevillingen til Kontrolfyrringer er ej heller en speciel Husmandsbevilling. Men det ærede Medlem gjorde heller ikke gældende, at disse forskellige Bevillinger burde være bleve staaende, men var blot ked af, at de ikke havde taget andre med sig.

Saa er der Spørgsmaalet om de statsunderstøttede Dyrslæger. Det Spørgsmaal blev rejst af det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) med senere Bistand af det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen). Jeg har ikke andet at sige dertil, end hvad jeg, sidste Gang jeg refererede denne Bevillings Historie, henviste til, at det Spørgsmaal har været drøftet Gang efter Gang i Finansudvalget, og at man stadig er falden tilbage paa den for en Del Aar siden trufne Aftale, at disse Understøttelser skulde falde bort efterhaanden. Men er Forholdet det, som det ærede Medlem fra Fakse paastaar, men ikke beviser, at der er enkelte — det kan selvfølgelig kun være ganske enkelte — af disse 25 Dyrslæger, der ere understøttede i Henhold til en gammel Aftale, og som sidde med 5—10,000 Kr., skulle de falde for Bevillingshammeren straks inden anden Behandling; den Ting er sikker nok.

Det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) gjorde en Indvending mod Bevillingen til den danske Skovforening og henviste til, at det ikke var Husmænd, men en Jægermester her og en Baron der, som stod i Spidsen for de lokale Afdelinger. Det er ikke det, det kommer an paa, hvem der staar i Spidsen for en Sag; men om Sagen er værd at støtte, og jeg mener, at denne er værd at støtte. Det ærede Medlem deltog som Landbrugsminister i et Møde sammen med Lederne for de Foreninger, der interessere sig for denne Sag og have holdt den oppe hidtil, og sammen med Medlemmer af Finansudvalget af de forskellige Afskyninger. Vi vare da enige om, at der her var en Sag, som skulde og burde tages op, og jeg kan tilføje, vi forventede, efter hvad der fandt Sted ved denne Lejlighed, at den ærede daværende Landbrugsminister havde taget Tanken op allerede i Fjor. Det skete ikke; jeg bebrejder ham det ikke, men efter det, der har fundet Sted ved Sammenkomsten, og efter den Overvejelse af Forholdene, der siden er foretagne, finder jeg det fuldkomment forsvarligt at foreslaa Bevillingen til denne Forening. Jeg maa bemærke, at det ikke er en Bevilling, der kan paaregnes at skulle løbe Aar efter Aar i det uendelige, men en Bevilling, hvis Tidsmaal

er begrænset. Det er en Bevilling, der kommer ind under Systemet: Statens Støtte paa Tid.

Der er gjort en Række Henstillinger til mig fra forskellige ærede Medlemmer. Jeg skal uden at komme ind paa disse Henstillinger og uden at fordybe mig i, hvorvidt jeg er beredt til helt og fuldt at tage dem til Følge, kun i al Almindelighed sige, at jeg skal tage dem under Overvejelse. Jeg skal kun sige nogle faa Ord med Hensyn til et Par af dem. Det ærede Medlem fra Bornholm (Maegaard) henviste til Kystfredningsforholdet og beklagede sig paa Bornholms Vegne over det Forhold, der er bragt til Veje i Kraft af Kystfredningsloven og den deraf følgende landbrugsministerielle Bekendtgørelse. Det, der er sket, er sket i Henhold til Loven af 1906, og Bekendtgørelsen er fra 1908—09. Dette Forhold er af saa ny Dato, at det — det vil det ærede Medlem erkende — er vanskeligt allerede nu at gribe ind og ændre der. Men ikke destomindre vil jeg, eftersom Bornholm er en saa isoleret Landsdel, som den er, udtale, at hvis det ved nærmere Overvejelse viser sig, at det, der er tilvejebragt gennem Lovgivning og Bekendtgørelse, ikke svarer til det, der har været Formaålet, hvis der er truffet Foranstaltninger, som i alles velforstaede Interesse, indbefattet baade de almene og de lokale Interesser, ikke burde have været trufne, skal der blive sat Bestræbelser i Gang for at hidføre et andet Forhold. Noget bestemt Løfte kan jeg ikke afgive. Det ærede Medlem vil erkende, at det er vanskeligt at røre ved Forhold, der ere instituerede i Henhold til en Lov, der kun er 4 Aar gammel, og til Bekendtgørelser, der hvile paa denne Lov efter forudgaaende Kommissionsarbejde.

Det ærede Medlem fra Viborg (Ferdinand Nielsen) omtalte en Bevilling, som ikke fandtes, men som han og sikkert mange med ham kunde ønske optagen, nemlig Bevillingen til Erhvervelse af Mergelspor. Jeg skal derom sige, at et Par Timer, før det ærede Medlem talte her i Tinget, og ganske uafhængigt deraf havde Lederne indenfor det danske Hedeselskab en Samtale om denne Sag med Finansministeren og mig. Denne Sag vil blive — og vilde ogsaa uden denne Henvendelse fra Hedeselskabet være bleven — undergivet fornyet Overvejelse. Det var en Aftale mellem Finansministeren og mig, at ihvorvel vi ikke turde tage Bevillingen op nu ved denne Finanslovs Forberedelse, var det dog en Sag, der ikke maatte lægges ganske til Side. Vi have